

РЕШЕНИЕ

№ 545

гр. София , 26.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 10-ТИ ГРАЖДАНСКИ в публично заседание на шестнадесети април, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Цветко Лазаров
Членове:	Ралица Димитрова Нина Стойчева

при участието на секретаря Таня Ж. Петрова Вълчева
като разгледа докладваното от Ралица Димитрова Въззивно гражданско дело
№ 20201000503332 по описа за 2020 година

Производството е образувано по въззивна жалба на Й.А. Г.а лично и като майка и законен представител на малолетните А. П. Г. и Д. П. Г. срещу решение № 1031/ 07.02.2020г. на СГС, ГО, 15 състав, постановено по гр.д. № 10555/18г. , с което са отхвърлени предявените от тях положителен и отрицателен установителен иск с правно основание чл.124 от ГПК .

Жалбоподателите поддържат, че съдът неправилно е приел, че е налице изключение от застрахователното покритие, което дава право на застрахователя да откаже плащане. Починалия кредитополучател е извършил едно нарушение при настъпването на ПТП- превишена скорост, но то не може да се квалифицира като излагане на опасност, самонадеяност, груба небрежност или умишлено виновно поведение при управление на МПС. Изводът на съда за съзнавана непредпазливост не е верен, защото от това нарушение не може да се направи извод за подобно отношение към последиците. Въззивниците сочат, че от заключението на КСМАТЕ се установява, че в момента на възникване на опасност за пострадалия, той е бил на 76 м. от мястото на удара, а опасната му зона на спиране е 110м. Не е

имало никакви обективни предпоставки починалият да предвиди опасността или евентуално да я предотврати. Допуснато е едно типично нарушение поради небрежност. Въззивниците сочат, че първоинстанционният съд е допуснал процесуално нарушение като е уважил възражение за изключен от застрахователно покритие риск, което не е ясно, точно и конкретно, а представлява примерно изброяване на възможните хипотези. Едно и също възражение се намира в отговорите и на двамата ответници, а банката би трябвало да има интерес за търси плащане от застрахователя, а не заедно с него да търси изключващи покритието предпоставки. Съдът не е дал ясни указания на страните относно доказателствената тежест и не им е указал срещу кое от възраженията да се защитават. Необосновано съдът е ценил доказателствата, които нямат стойност по делото. От събраните такива не се установява починалият кредитополучател да е появил груба небрежност, да се е поставил сам в опасност, да е действал самонадеяно. Обжалваното съдебно решение е постановено в нарушение на ППВС 7/1965г. Възраженията на ответника не са доказани, опровергават се от доказателствата и съдът няма право да прави собствени изводи като ги игнорира. По отношение на ищецът Й. Г.а съдът се е произнесъл извън пределите на въведените от ответниците възражения. Според решението тя дължи сумата дори и при настъпил застрахователен риск. Въззивниците сочат, че такова възражение не е наведено в процеса. Сочат, че спорът не е дали банката може да иска изпълнение от всеки солидарен длъжник, а относно задължението на застрахователя по застраховка „Живот“ да плати и дали при настъпване на застрахователен риск е длъжен да плати застрахователната сума. Жалбоподателите поддържат, че заключението на АТЕ е оспорено. Направено е искане за повторна експертиза, но такава не е допусната. Изводите на вещото лице са неверни. Неправилно съдът е отхвърлил предявените искове като е приел за основателно възражението на ответника за наличие на изключен риск. Не е ясно от решението каква е формата на вината „съзнавана непредпазливост“. Сочат, че при данните, които се съдържат в протокола за оглед и заключението на автотехническата експертиза може да се направи извод, че ударът за починалия мотоциклетист е бил непредотвратим. Той не е можел да предвиди, че автобусът ще завие на ляво, нито при такова намерение как да избегне удара. Не е извършил груба небрежност, а обикновена. Това е обстоятелство, което не изключва

отговорността, тъй като не е изключен застрахователен риск. Считат, че ако има превишена скорост, не може да има несъобразена. Жалбоподателите сочат, че имат интерес да предявят исковете, както и материална и процесуална легитимация. Качеството на ищеца Й. Га на солидарен длъжник по договора за кредит не изключва правото ѝ на иск срещу застрахователя в качеството ѝ на трето лице, имащо право да получи застрахователно обезщетение. Считат, че неправилно внасят недължими вноски по кредита. Банката търси изпълнение от тях независимо, че кредитът е обезпечен със сключен застрахователен договор.

Затова молят съда да отмени атакуваното решение и да постанови друго, с което да уважи предявените искове.

В депозиран писмен отговор и в съдебно заседание чрез процесуалния си представител „Кардиф Животозастраховане, клон България“ КЧТ оспорва жалбата. Счита я за неоснователна. Претендира разноски.

Уникредит Булбанк“ АД в съдебно заседание чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Поддържа, че е неоснователна. Не претендира разноски.

СГС е сезиран с положителен установителен иск по чл.124, ал.1 от ГПК и отрицателен установителен иск по чл.124, ал.1 от ГПК. В исковата молба ищите Г.и твърдят, че са наследници на П. Д. Г., починал на 11.05.2015г. и всеки от тях има по 1/3 ид.ч. от наследството. Той е сключил с „Уникредит Булбанк“ АД договор за ипотечен кредит № 956 LA 1111990201 и се е съгласил да бъде застрахован по застраховка „Живот“ в „Кардиф-Животозастраховане, клон България“ КЧТ. Смъртта му е в резултат на застрахователно събитие, което попада в покритите рискове по застраховката.

Предявили са пред застрахователя претенция за заплащане на застрахователно обезщетение в полза на банката, което да покрие целия остатък по кредита до окончателното му погасяване. Застрахователят е отказал плащане, тъй като е налице покрит риск с оглед изключението, предвидено в общите му условия, че застрахователното събитие е настъпило поради излагане на опасност, умишлено действие или груба небрежност от страна на застрахования. Застрахователят неоснователно е отказал да плати

застрахователно обезщетение, тъй като е приел, че смъртта на П. Г. е в резултат на ПТП при нарушение на правилата за движение по пътищата. От направения отказ не става ясно на какво основание е отказал да плати обезщетение. Ищците считат, че доказателствената сила на Констативния протокол не обхваща причините за настъпване на пътното произшествие, тъй като излизат извън обхвата на удостоверителното изявление относно възприетите от съставителя му факти. Към датата на настъпване на събитието непогасената част от кредита е 32 483, 89 лв. Вторият ответник „Уникредит Булбанк АД претендира заплащане на остатъка от кредитната сума от наследниците на починалия и те неправилно внасят погасителните вноски. Банката не полага усилия за получаване на застрахователна сума от застрахователя по застраховка „Живот“, което е в неин интерес. Затова ищците считат, че имат интерес да предявят установителен иск за признаване на правото на банката да получи остатъка от кредита като застрахователно обезщетение по застраховка „Живот“ на кредитополучателя като в молба от 14.09.2016г. излагат твърдения в тази връзка. На това право на банката съответства задължението на застрахователя по застрахователния договор. За тях е налице интерес да установяват, че не дължат на банката сумите по кредита, поради настъпил покрит застрахователен риск. Затова молят съда да признае за установено по отношение на ищците по предявения срещу „Кардиф- Животозастраховане, клон България“ КЧТ и „Уникредит Булбанк“ АД, че към 11.05.2013г. банката има вземане в размерна 32 483, 89 лв. без ДДС и следващите се лихви и разноси срещу „Кардиф- Животозастраховане, клон България“ КЧТ, както и да се признае за установено, че застрахователното дружество има задължение към банката за горната сума. Да признае за установено, че ищците не дължат, всеки един от тях, по 1/3 ид.ч. на „Уникредит Булбанк“ АД от сумата 32 483, 89лв. поради неизискуемост на вземането, както и всички следващи се лихви, разноси и такси.

В депозиран писмен отговор в срока по чл.131 от ГПК ответникът „Кардиф- Животозастраховане, клон България“ КЧТ счита исковете за недопустими поради липса на правен интерес за ищците, процесуална и материална легитимация. Считат ги и за неоснователни. Неоспорват, че между него и П. Г. е имало сключена застраховка „Кредитна протекция“ по

договор за кредит с „Уникредит Булбанк“ АД от 14.07.2011г. Застраховката е сключена на основание чл.199а от КЗ/отм/ като П. Г. се е присъединил към Групов застрахователен договор № 2/2007г. за застраховка „Кредитна протекция“ на кредитополучателите на „Уникредит Булбанк“ АД. С подписване на декларация за приемане на застраховането и ОУ на застраховката се е присъединил към него. С уведомление за настъпване на застрахователно събитие от 20.05.2015г. Й. Г.а го е уведомила за смъртта на застрахованото лице, настъпила на 11.05.2013г. Към него са били приложени документи. Ответникът прави възражение, изключващо отговорността му, а именно наличието на изключение от застрахователно покритие, тъй като смъртта на застрахования е в следствие на излагане на опасност, самонадеяност или груба небрежност от негова страна, както и при виновно умишлено поведение от застрахования при управление на МПС. Смъртта на П. Г. е настъпила от комбинирана черепно- мозъчна и гръдна травма, получена при ПТП, при което той е управлявал мотоциклет с несъобразена скорост и неспазване на дистанция. Той се е ударил в задната част на движещия се пред него автомобил. Ответникът възражава срещу размера на предявения иск, както и че застрахователното покритие включва освен остатъка от кредита към датата на събитието, но и всички лихви, такси и разноски.

Ответникът „Уникредит Булбанк“ АД е депозирал писмен отговор на исковата молба в срока по чл.131 от ГПК. Счита, че предявените искове са недопустими поради липса на правен интерес. Не спори, че на 14.07.2011г. между наследодателя на ищите П. Г. и банката е сключен договор за ипотечен кредит . Той е бил застрахован по застраховка „Кредитна протекция“ в „Кардиф- Животозастраховане, клон България“ КЧТ и се е съгласил с Общите условия по нея. Покрит риск по застраховката е настъпването на смърт поради злополука или заболяване. Не всяка смърт представлява покрит риск според общите условия. Поддържа възражението на другия ответник за наличието на изключен риск. Счита, че правомерно претендира заплащане по кредита, тъй като Й. Г.а е солидарен длъжник по договора за кредит. На основание чл.121 от ЗЗД банката може да търси изпълнение от всеки един от длъжниците. Смъртта на кредитополучателя не освобождава от задълженията по договора солидарният длъжник Й. Г.а.

Не се спори, а и видно от удостоверение за наследници № 374/15.05.2013г.е, че след смъртта си П. Д. Г. е оставил като законни наследници ищите по делото- съпруга и две деца.

Не се спори, че той е починал на 11.05.2013г.

Прието за безспорно между страните, че П. Г. като кредитополучател е сключил договор за банков ипотечен кредит на физическо лице № 42/14.07.2011г. с „Уникредит Булбанк АД. По него солидарен длъжник е Й. Г.а. Отпуснатият кредит е 44000 лв. със срок на погасяване 10.07.2021г. Неразделна част от договора е погасителен план, Общи условия към него.

Безспорно е, а и видно от сертификат за застраховка „Кредитна протекция“ № 42/11г. е, че П. Д. Г. е бил застрахован за рисковете „Смърт“ и „Трайно намалена или загуба на работоспособност“ при ответника „Кардиф- Животозастраховане, клон България“ КЧТ . С декларация той е приел Общите условия по застраховката, декларирал е здравословното си състояние към 14.07.2011г.

Не се спори, че с уведомление за настъпило застрахователно събитие от 20.05.2013г. ищецът Й. Г.а е уведомила застрахователя за настъпило застрахователно събитие, а именно смъртта на застрахования П. Г. на 11.05.2013г. при ПТП.

С писмо от 23.05.2013г. застрахователят е отказал изплащане на застрахователно обезщетение.

Видно от съобщение за смърт е, че П. Г. е починал от комбинирана черепно- мозъчна и гръдна травма при ПТП с мотоциклет.

За пътния инцидент е съставен Констативен протокол за ПТП с пострадали лица № 14/11.05.2013г., протокол за оглед от 11.05.2013г., фотоалбум.

По делото е представена съдебно-медицинска експертиза на труп № 38/2013г., според която П. Г. е починал от мотоциклетна травма, получена от удар в автомобил с изпадане на главата и тялото от движещ се мотоциклет.

Не е спорно, че И. В. З. е бил оправдан с влязла в сила присъда от 08.02.2018г. на Окръжен съд – Благоевград, постановена по н.о.х.д. № 278/17г. за ПТП, настъпилото на 11.05.2013г. ПТП, при което е починал П. Г..

В хода на съдебното дирене е допусната и е прието заключение на КСМАТ експертиза. В медицинската част е посочена причината за смъртта на П. Г.. В автотехническата част са посочени причините за настъпване на ПТП, неговия механизъм, скоростта на мотоциклета, управляван от П. Г. и на автобуса, където е настъпил удара между тях. В съдебно заседание вещите лица са допълнили заключението.

Съдът кредитира експертизата като компетентна, обективна, безпристрастна, основаваща се на научните правила.

По делото е допусната счетоводна експертиза за размера на отпуснатия кредит – главница, договорна лихва, такси. Кредитът е усвоен на 18.07.2011г. по сметка с титуляр П. Г. за покупка на жилище. Погасените суми по кредита са 12 797, 02лв. Към 11.05.2013г. всички вноски са погасявани без закъснение. След 11.05.2013г. е постъпила сума по кредита от 5 374, 02лв. Остатъка от кредита към 11.05.2013г. е 38 429, 89 лв. главница, 10 372, 30 лв. договорна лихва, 1 493, 41лв. застрахователна премия и 730, 21лв. такси. До погасяване на кредита към 11.05.2013г. остава сумата от 50 516, 11лв.

Съдът възприема заключението като компетентно, обективно, обосновано и безпристрастно.

СГС е отхвърлил искове изцяло.

Пред настоящата инстанция нови доказателства не са ангажирани.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът приема, че предмет на въззивно разглеждане са субективно и обективно съединени иски по чл.124, ал.1 от ГПК- положителен установителен иск спрямо двамата ответници и отрицателен установителен иск по отношение на „Уникредит Булбанк“ АД.

Въззивният съд се произнася служебно по валидността на

първоинстанционното решение, по допустимостта в обжалваната част, а по отношение на правилността му е обвързан от посоченото в жалбата-чл.269 от ГПК, с изключение на допуснато нарушение на императивна материалноправна норма.

Обжалвания съдебен акт е валиден и допустим.

По правилността му.

Предявяването на положителен или отрицателен установителен е обусловено от наличието на правен интерес. Той е абсолютна положителна процесуална предпоставка за съществуването и упражняването на правото на иск. Правният интерес се извежда от изложените в исковата молба факти, имащи връзка с претендираното от ищеца или отричано от него право. Ищите Г.и извеждат правния си интерес да предявят исковете от наследствено правоприемство и наличието на валидно сключен договор за застраховка „Живот“ на техния наследодател. Те претендират, че при настъпило застрахователно събитие, каквато е смъртта на кредитополучателя и техен наследодател П. Г., банката- кредитор следва да се удовлетвори от застрахователното обезщетение, а не чрез събирането на вземането си от тях. Затова за тях е налице правен интерес да установяват, право на вземане на банката по отношение на застрахователя, както и че те не ѝ дължат останалата неиздължена част от кредита.

По положителния установителен иск с правно основание чл.124, ал.1 от ГПК, предявен от ищите срещу двамата ответници.

С него жалбоподателите искат да установят по отношение на двамата ответници, че единият от тях – банката има право на вземане от другия-застрахователя за остатък на кредита.

Не е спорно, че наследодателят на ищите е сключил застраховка „Живот“ в полза на „Уникредит Булбанк“ АД, която има своето основание в чл.230, ал.1 от КЗ/отм/. С договора за застраховка „Живот“ се застрахова животът, здравето и телесната цялост на физическо лице. Предмет на застраховката е едно нематериално благо. Такъв вид застраховка може да бъде сключена в полза на кредитор- чл.199а, ал.1 от КЗ/отм/. В този случай тя

служи като обезпечение за негово вземане, което има срещу кредитополучателя, ако настъпи застрахователно събитие. Респективно тя обезпечава задължението на длъжника. Тогава застрахователят отговоря пред кредитора до размера на непогасената част от задължението. Не се спори, че починалият П. Г. е декларирал писменото си съгласие за присъединяване към застраховка „Кредитна протекция“. Последната е сключена при общи условия, каквото е императивното изискване на чл.199а, ал.3 от КЗ/отм/ като застрахователят му е издал предвидения в ал.5 на горната разпоредба сертификат. Когато настъпи застрахователно събитие, за което застрахователят е бил уведомен, се активира действието на застраховката и възниква задължението на застрахователя по отношение на кредитора да изпълни вместо длъжника. Обема на задължението му е за главницата, лихвите и разноските към датата на настъпване на застрахователното събитие. В този случай кредитополучателят, който е застраховал живота си срещу определени рискове или наследниците на застрахования по групова застраховка „Живот“ имат правен интерес и активна материална и процесуална легитимация да предяви иск против застрахователя в защита на имуществените права на банката, като искат осъждането на застрахователното дружество да заплати на банката дължимата застрахователна сума при осъществяване на застрахователно събитие при наличие на предпоставките на чл.134 от ЗЗД. Друга правна възможност, с която разполагат е тази по чл.242 от КЗ/отм/. Интензитета на търсената защита зависи от носителя на правото. Няма пречка той да предяви и установителен иск срещу застрахователя и банката, както в случая.

При предявен иск ответници по него са застрахователното дружество и банката, чието вземане е обезпечено със застраховка „Живот“.

Застрахователят може да направи всички възражения, произтичащи от застрахователния договор, а банката от договора за кредит. Ответникът „Кардиф Животозастраховане, клон България“ КЧТ е направило своевременно правоизключващи възражения с отговора на исковата молба за освобождаване от отговорност да плати застрахователно обезщетение, а именно, че смъртта на застрахования е настъпила поради излагане на опасност, самонадеяност или груба небрежност, или при умишлено виновно поведение на застрахования при управление на МПС. Банката ги е

поддържала. Тези обстоятелства, изключващи отговорността на застрахователя, са регламентирани в чл.11 от ОУ. Те са неразделна част от договора за застраховка, приети са от застрахования П. Г. и го обвързват. При наличието на няколко основания, които водят до освобождаване на застрахователя от отговорност, съдът е длъжен да разгледа всяко едно от тях като прецени кое е основателно и кое не. В хода на съдебното дирене съдът има задължението да събере всички доказателства, относими към възраженията и които са поискани от ответника – застраховател в съответствие с неговата доказателствена тежест по смисъла на чл.154, ал.1 от ГПК. Всяка страна е длъжна да докаже всички свои твърдения и възражения, от които черпи за себе си благоприятни правни последици. Недоказването им задължава съда да приеме, че твърдените факти не са се осъществили. По делото е допусната и приета комплексна медицинска и автотехническа експертиза. Относно правоизключващите възражения е релевантна автотехническата част от експертизата, която е дала отговор за механизма на произшествието, при което е настъпила смъртта на застрахования, както и съставения протокол за оглед. Последният е официален свидетелстващ документ относно фактите, непосредствено възприети от съставителя му по смисъла на чл.179, ал.1 от ГПК. Според експертизата и протокола за оглед местопроизшествието е настъпило на Т-образно кръстовище, образувано от пътя гр. Петрич- гр. Сандански и отклонение в ляво за с. Старчево. От двете страни на кръстовището има поставен пътен знак В26, съдържащ указания за разрешената скорост на движение. Съгласно чл.38, т.2, б. „в“ от ППЗДвП този знак въвежда забрана за движение със скорост по – висока от означената на него. Има поставен и знак В 24, предписващ императивна забрана за изпреварване. Според автотехническата експертиза скоростта на моториста П. Г. е била 117, км/ч по време на удара, а на автобуса -26км/ч. Опасната зона за спиране на първия е 110, 13 м., а безопасната дистанция при скоростта му на движение е 109, 5 км/ч. Т.е. отстоянието на мотоциклета на 76м. от мястото на удара е под необходимата безопасна дистанция от 109, 5 м. при скорост от 117 км/ч. Това го поставя в явен риск и невъзможност да спре и предотврати ПТП. Второто ППС е намалило скоростта си до около 13 км/ч, за да се включи в отклонението на ляво посока с. Старчево. Тогава е настъпил ударът в задната лява част на автобуса. Видно от протокола за оглед е, че мотоциклетистът няма спирачни следи, т.е. той не е намалил скоростта си на

движение. Движил се е по пътно на автобуса, т.е. след него, като при съществуващата добра видимост, слънчево време, е могъл и е бил длъжен да го възприеме. Поставеният знак В26 императивно въвежда скоростта на движение за водачите на ППС, която трябва да имат. Надвишаването ѝ е нарушение на правилата за движение по пътищата и разпоредбата на чл.21 от ЗДвП. П. Г. е осъществил нарушение и на чл.20, ал.2 от ЗДвП, тъй като не е избрал такава скорост на движение, която да му позволи да спре пред всяко препятствие или когато възникне опасност за движението, както и разпоредбата на чл.23, ал.1 от ЗДвП. Релевантно към изключения покрит риск „излагане на опасност“ е отношението на пострадалия/ починалия към действието, с което той би могъл да се изложи на опасност. Той трябва да съзнава, че поведението му го излага на такава. Управлението на ППС не е свързано непосредствено с излагане на опасност от водача му. Субективното му отношение не е свързано с желанието да изложи на опасност живота и здравето си. Поради което не може да се приеме, че наследодателят на въззивниците е осъществил това изключение, което освобождава застрахователя от отговорност.

Следващото обстоятелство, което освобождава застрахователя от отговорност спрямо кредитора е смъртта да е настъпила поради самонадеяността на застрахования. В материалния закон са посочени двата основни вида непредпазливост- съзнавана и несъзнавана (самонадеяност и небрежност). Разграничителният признак между тях е психическото отношение на дееца към резултата - при самонадеяността той предвижда настъпването му, докато при небрежността- не. Общото при двата вида непредпазливост е, че деецът не иска и не допуска настъпването на този резултат - общественоопасните последици. Самонадеяното поведение се оценява така не само в наказателно-правен, но и в обществен аспект. То е обществено по-укоримо с оглед елемента на демонстрация на несъобразяване и/или пренебрегване на възможните тежки последици, основаващо се на неправилна преценка на собствените възможности; а също така и на флагрантно несъобразяване с установени норми за поведение, често с императивен характер./ ТР № 2/22.12.2016г. на ОСНК на ВКС/. Следва да се посочи, че в практиката си НК на ВКС използва понятието съзнавана и несъзнавана непредпазливост- самонадеяност или небрежност. Т.е.

първоинстанционният съд е приел, че починалият наследодател при пътния инцидент е действал самонадеяно като форма на вината съгласно чл.11, ал.3 от НК. В наказателното право формата на вината като психическо отношение на дееца е два вида – умисъл и непредпазливост. В гражданското право понятието вина е свързано с понятието дължима грижа. Гражданският закон използва термините вина, добросъвестност, недобросъвестност, умисъл и груба небрежност без ясно определено съдържание. В гражданското право съзнаваната непредпазливост съвпада с небрежността. То не различава формите на небрежността, а само нейни степени - грубата небрежност, която се съизмерва с друг абстрактен модел - грижата, която би положил и най-небрежният човек, зает със съответната дейност при подобни условия./ Р № 71/06.04.2020г. по гр.д. № 3804/19г., ВКС, IV г.о./ Гражданското право не се интересува от формите на вината, защото гражданската отговорност се обуславя от наличието на вина, а каква е нейната форма рядко има значение (напр. за определяне тежестта на дисциплинарното наказание). Релевантна е само грубата небрежност, когато може да се определи като неполагането на грижа, каквато и най-небрежният човек би положил. Поради това настоящата инстанция приема, че като е нарушил правилата за движение по пътищата П. Г. е проявил груба небрежност, която изключва отговорността на застрахователя по отношение на кредитора, чието вземане е обезпечил със застраховката „Живот“ на кредитополучателя.

Основателно е възражението на „Уникредит Булбанк“ АД за дължимост на задължението от Й. Г.а на друго основание, не само като наследник на П. Г.. Видно от договора за ипотечен кредит е, че тя е солидарен длъжник. Това означава, че тя се е задължила за същото както и кредитополучателя спрямо кредитора. Последният може да поиска изпълнение за целия дълг от всеки един от солидарните длъжници - чл.122 от ЗЗД. Затова тя дължи сумата по отпуснатия кредит на собствено основание, произтичащо от договора за кредит, независимо от това дали е налице покрит риск.

Изложените правни изводи обосновават неоснователност на предявените иски.

Поради това обжалваното решение трябва да бъде потвърдено.

По разноските.

На жалбоподателите не следва да бъдат присъждани разноси за двете инстанции поради изхода на спора по депозираната от тях въззивна жалба.

Ответникът „Кардиф Животозастраховане, клон България“ КЧТ е направил искане за разноси и такива му се дължат за настоящата инстанция. Видно от представената фактура, приложена към списъка за разноските, е, че дружеството е заплатило адвокатско възнаграждение в размер на 3 989, 03лв. с ДДС. В молбата си от 14.04.2021г. жалбоподателите са направили възражение за прекомерност на основание чл.78, ал.5 от ГПК. То е основателно доколкото производството пред настоящата инстанция не се отличава с фактическа и правна сложност. Не са събрани нови доказателства, не са извършвани други процесуални действия, изискващи влагането на по-големи усилия за защита интереса на страната. При извършената преценка въззивният съд съобрази ТР № 6/2012/06.11.2012г. на ОСГТК на ВКС. Затова разноските, които следва да бъдат присъдени на дружеството-застраховател за адвокатско възнаграждение са 1804,52лв. с ДДС.

Другият ответник „Уникредит Булбанк“ АД не е направил искане за разноси.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 1031/ 07.02.2020г. на СГС, ГО, 15 състав, постановено по гр.д. № 10555/18г.

ОСЪЖДА Й.А. Г.а, ЕГН *****, действаща лично и като майка и законен представител на А. П. Г., ЕГН ***** и Д. П. Г., ЕГН ***** и тримата с адрес: гр. ***, ул. „****“ № * и със съдебен адрес: гр. Казанлък, ул. „Славянска“ № 6, офис 10 чрез адв. П. К. да заплатят на „Кардиф Животозастраховане, клон България“ КЧТ, ЕИК175190059, гр. София, ул. „Хр. Белчев“ № 29, вх. А, ет.1-3 и със съдебен адрес: гр. София, ул. „Н. Рилски“ № 55, ет.1 чрез адв. В. Р./ АД „З. и М.“/ сумата от 1804, 52лв. /

хиляда осемстотин и четири лева и петдесет и две стотинки/ разноси по делото пред САС.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едноседмичен срок от съобщението до страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____